Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

14. januar 2016*

»Landbrug — eksportrestitution — fjerkrækød — gennemførelsesforordning, hvorved restitutionen fastsættes til 0 EUR — annullationssøgsmål — regelfastsættende retsakt, der ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger — umiddelbart berørt — antagelse til realitetsbehandling — artikel 3, stk. 3, i forordning (EU) nr. 182/2011 — begrundelsespligt — artikel 164, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1234/2007 — berettiget forventning«

I sag T-397/13,

Tilly-Sabco, Guerlesquin (Frankrig), ved advokaterne R. Milchior, F. Le Roquais og S. Charbonnel,

sagsøger,

støttet af:

Doux SA, Châteaulin (Frankrig), ved advokat J. Vogel,

intervenient,

mod

Europa-Kommissionen ved D. Bianchi og K. Skelly, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 689/2013 af 18. juli 2013 om fastsættelse af eksportrestitutioner for fjerkrækød (EUT L 196, s. 13),

har

RETTEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Dittrich (refererende dommer), og dommerne J. Schwarcz og V. Tomljenović,

justitssekretær: fuldmægtig S. Bukšek Tomac,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. april 2015,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom [1]

Sagens baggrund

1 Sagsøgeren, Tilly-Sabco, er et selskab, der bl.a. virker inden for eksport af hele, frosne kyllinger til lande i Mellemøsten.

2 Med nærværende søgsmål har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af en af Europa-Kommissionen vedtaget retsakt, hvorved denne fastsatte eksportrestitutionerne inden for sektoren for fjerkrækød til nul for tre kategorier hele, frosne kyllinger.

3 De principper, der gælder for eksportrestitutioner, er reguleret i Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) (EUT L 299, s. 1), som ændret.

4 Kapitel III, »Eksport«, i del III, »Samhandelen med tredjelande«, i forordning nr. 1234/2007 indeholder en afdeling II »Eksportrestitutioner«, som omhandler disse restitutioner. I denne forordnings artikel 162 bestemmes, at i det omfang det er nødvendigt for at muliggøre eksport på grundlag af noteringerne eller priserne på verdensmarkedet og inden for de begrænsninger, der følger af aftaler indgået i henhold til artikel 218 TEUF, kan forskellen mellem disse noteringer eller priser og priserne i Den Europæiske Union udlignes ved eksportrestitutioner for produkter fra fjerkrækødsektoren.

5 Ifølge artikel 164, stk. 1, i forordning nr. 1234/2007 skal eksportrestitutionerne være ens for hele Unionen. I henhold til denne artikels stk. 2 fastsætter Kommissionen restitutionerne, og fastsættelsen kan ske med regelmæssige mellemrum eller for bestemte produkter ved licitation. I dette stk. 2 bestemmes ligeledes, at medmindre fastsættelsen sker ved licitation, fastsættes listen over produkter, for hvilke der ydes eksportrestitution, samt restitutionens størrelse mindst en gang hver tredje måned.

[udelades]

10 Ved gennemførelsesforordning (EU) nr. 689/2013 af 18. juli 2013 om fastsættelse af eksportrestitutioner for fjerkrækød (EUT L 196, s. 13, herefter »den anfægtede forordning«) fastsatte Kommissionen bl.a. eksportrestitutionerne til nul for de tre kategorier frosne kyllinger, hvis koder er 0207 12 10 9900, 0207 12 90 9190 og 0207 12 90 9990.

11 Størrelsen af restitutionerne for de seks andre varer – navnlig kyllinger – der er gengivet i bilaget til den anfægtede forordning, som blev fastsat til nul ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1056/2011 af 20. oktober 2011 om fastsættelse af eksportrestitutioner for fjerkrækød (EUT L 276, s. 31) – blev ikke ændret.

12 Det fremgår af bilaget til den anfægtede forordning, at de af eksportrestitutionerne omfattede bestemmelsessteder navnlig var lande i Mellemøsten.

13 Den anfægtede forordning ophævede endvidere forordning nr. 360/2013, der indtil da havde fastsat restitutionernes størrelse inden for den pågældende sektor.

[udelades]

1 — Der gengives kun de præmisser i nærværende dom, som Retten finder det relevant at offentliggøre.

Retsforhandlinger og parternes påstande

17 Sagsøgeren har anlagt nærværende sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. august 2013.

18 I et særskilt dokument, indleveret til Rettens Justitskontor samme dag, har sagsøgeren indgivet en begæring om foreløbige forholdsregler, i det væsentlige med påstand om, at Rettens præsident fastslår, at gennemførelsen af den anfægtede forordning udsættes, indtil der er truffet endelig afgørelse om tvisten i hovedsagen. Ved kendelse af 29. august 2013 gav Retten Den Franske Republik tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for sagsøgerens påstande. Rettens præsident forkastede begæringen om foreløbige forholdsregler ved kendelse af 26. september 2013, Tilly-Sabco mod Kommissionen (T-397/13 R, EU:T:2013:502), og udsatte afgørelsen om sagens omkostninger.

19 Ved dokument registreret på Rettens Justitskontor den 15. november 2013 har Doux SA, som er et selskab, der ligeledes virker inden for bl.a. eksport af hele, frosne kyllinger fra Unionen til Mellemøsten, fremsat en begæring om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgeren i hovedsagens påstande. Ved kendelse af 7. april 2014 har formanden for Rettens Femte Afdeling tilladt disse interventioner.

20 Sagsøgeren har anmodet om, at en række fortrolige oplysninger i dens replik og bilagene hertil ikke meddeles intervenienten. Til denne er kun blevet udleveret de af sagsøgeren fremlagte ikke-fortrolige udgaver af de nævnte skriftlige indlæg og bilag. Intervenienten har ikke fremsat indvendinger mod dette.

21 Intervenienten har indgivet sit interventionsindlæg inden for den fastsatte frist, og Kommissionen har ligeledes inden for den fastsatte frist fremsat sine bemærkninger dertil. Sagsøgeren har fremsat bemærkninger til dette indlæg inden for den fastsatte frist.

22 På forslag fra den refererende dommer har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement af 2. maj 1991 anmodet parterne om at besvare spørgsmål skriftligt, ligesom den har anmodet Kommissionen om at fremlægge visse dokumenter. Parterne har efterkommet disse anmodninger inden for den fastsatte frist.

23 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

— Den af sagsøgeren anlagte sag med påstand om annullation af den anfægtede forordning antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

25 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning af sagen eller frifindelse.

— Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Retlige bemærkninger

26 Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål fremsat fem anbringender om for det første tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og procedurefordrejning, for det andet procedurefejl og manglende beføjelser, for det tredje begrundelsesmangel, for det fjerde tilsidesættelse af gældende ret eller en åbenbart urigtig vurdering og for det femte en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

27 Kommissionen har uden at fremsætte en udtrykkelig formalitetsindsigelse gjort gældende, at sagen bør afvises. Det er dens opfattelse, at sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence, eftersom betingelserne i artikel 263, stk. 4, TEUF ifølge Kommissionen ikke er opfyldt.

I – *Formaliteten*

28 Sagsøgeren har, støttet af intervenienten, gjort gældende, at den anfægtede forordning er en regelfastsættende retsakt, der berører den umiddelbart og ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger som omhandlet i det tredje tilfælde fastsat i artikel 263, stk. 4, TEUF. Subsidiært har sagsøgeren gjort gældende, at den er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning som omhandlet i det andet tilfælde fastsat i artikel 263, stk. 4, TEUF.

29 Det skal først undersøges, om den anfægtede forordning er en regelfastsættende retsakt, der berører sagsøgeren umiddelbart og ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.

A – *Om der foreligger en regelfastsættende retsakt*

30 Hvad først angår spørgsmålet, om den anfægtede forordning udgør en regelfastsættende retsakt som omhandlet i det tredje tilfælde i artikel 263, stk. 4, TEUF, bemærkes, at begrebet regelfastsættende retsakt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF skal forstås således, at det omfatter enhver almengyldig retsakt med undtagelse af lovgivningsmæssige retsakter (dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, Sml., EU:C:2013:625, præmis 61, kendelse af 6.9.2011, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, T-18/10, Sml., EU:T:2011:419, præmis 56, og dom af 25.10.2011, Microban International og Microban (Europe) mod Kommissionen, T-262/10, Sml., EU:T:2011:623, præmis 21).

31 Som sagsøgeren med føje har anført, er en retsakt almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer, og hvis den indebærer retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (kendelse af 8.4.2008, Saint-Gobain Glass Deutschland mod Kommissionen, C-503/07 P, Sml., EU:C:2008:207, præmis 71, og dom Microban International og Microban (Europe) mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 30, EU:T:2011:623, præmis 23). I nærværende sag bemærkes, at den anfægtede forordning er almengyldig, eftersom dens formål er at fastsætte eksportrestitutioner, som finder anvendelse på en generelt og abstrakt fastlagt gruppe erhvervsdrivende, nemlig alle erhvervsdrivende, som eksporterer de pågældende produkter til de tredjelande, der er omfattet af den nævnte forordning.

32 Eftersom den anfægtede forordning ikke er vedtaget i henhold til den almindelige lovgivningsprocedure eller den særlige lovgivningsprocedure i artikel 289, stk. 1-3, TEUF (jf. i denne retning kendelse af 4.6.2012, Eurofer mod Kommissionen, T-381/11, Sml., EU:T:2012:273, præmis 44), udgør den en regelfastsættende retsakt som omhandlet i det tredje tilfælde fastsat i artikel 263, stk. 4, TEUF.

33 Kommissionen har i øvrigt medgivet, at den anfægtede forordning er en regelfastsættende retsakt.

B – *Om sagsøgeren er umiddelbart berørt*

34 Der er intet grundlag for at fortolke begrebet, umiddelbart berørt, som det kræves hvad angår regelfastsættende retsakter inden for rammerne af det tredje tilfælde i artikel 263, stk. 4, TEUF, anderledes, end dette begreb fortolkes inden for rammerne af det andet tilfælde i artikel 263, stk. 4, TEUF, nemlig hvad angår retsakter, som berører en fysisk eller juridisk person »umiddelbart og individuelt« (jf. i denne retning generaladvokat Kokotts forslag til afgørelse Telefónica mod Kommissionen, C-274/12 P, Sml., EU:C:2013:204, præmis 59).

35 Betingelsen om, at den pågældende skal være umiddelbart berørt, forudsætter for det første, at den anfægtede foranstaltning umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og for det andet, at den ikke må overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af de anfægtede regler og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. dom Microban International og Microban (Europe) mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 30, EU:T:2011:623, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

36 I nærværende sag skaber den anfægtede forordning en umiddelbar retsvirkning for sagsøgeren, idet denne ikke længere er begunstiget af eksportrestitutioner på et positivt beløb for sin eksport af hele, frosne kyllinger til lande i Mellemøsten. Eftersom eksportrestitutionerne ved den anfægtede forordning er blevet fastsat til nul, overlader denne ikke en skønsmargen i den henseende til de nationale myndigheder, der skal tildele restitutionerne. Selv hvis en national myndighed tildelte en eksportrestitution, ville denne automatisk have været nul, idet den anfægtede forordning ikke overlader en skønsmargen til de nationale myndigheder, der giver dem mulighed for at fastsætte en eksportrestitution til et positivt beløb.

37 Sagsøgeren er således umiddelbart berørt af den anfægtede forordning.

38 Kommissionen har i øvrigt, som svar på et spørgsmål i den forbindelse fremsat under retsmødet, bekræftet, at den ikke bestred, at sagsøgeren var umiddelbart berørt, hvilket er indført i retsmøderapporten.

C – *Om der foreligger en retsakt, der ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger*

39 Begrebet, regelfastsættende retsakter, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, som omhandlet i det tredje tilfælde i artikel 263, stk. 4, TEUF, skal fortolkes i lyset af formålet med denne bestemmelse, som ifølge dens tilblivelseshistorie består i at forhindre, at en borger skal overtræde retsreglerne for at kunne få adgang til en dommer. Når en regelfastsættende retsakt har umiddelbar indvirkning på en fysisk eller juridisk persons retsstilling uden at kræve gennemførelsesforanstaltninger, risikerer denne person at blive frataget en effektiv domstolsbeskyttelse, hvis den pågældende ikke har direkte adgang til at anlægge sag ved EU's retsinstanser med henblik på at rejse tvivl om denne regelfastsættende retsakts lovlighed. I mangel af gennemførelsesforanstaltninger er en fysisk eller juridisk person – selv om vedkommende er umiddelbart berørt af den omhandlede retsakt – således først i stand til at opnå retslig kontrol af denne akt efter at have tilsidesat bestemmelserne i nævnte retsakt, idet vedkommende kan påberåbe sig, at retsakten er ulovlig, i forbindelse med sager, der rejses over for vedkommende ved de nationale retter (dom af 19.12.2013, Telefónica mod Kommissionen, C-274/12 P, Sml., EU:C:2013:852, præmis 27).

40 Domstolen har ligeledes præciseret, at når en regelfastsættende retsakt omfatter gennemførelsesforanstaltninger, er domstolskontrollen med overholdelsen af Unionens retsorden sikret, uanset om nævnte foranstaltninger hidrører fra Unionen eller medlemsstaterne. Fysiske eller juridiske personer, der på grund af de i artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelser for at antage en sag til realitetsbehandling ikke kan anfægte en regelfastsættende EU-retsakt direkte ved EU's

retsinstanser, er beskyttet mod, at en sådan retsakt finder anvendelse på dem, ved muligheden for at anfægte de gennemførelsesforanstaltninger, som denne retsakt omfatter (dom Telefónica mod Kommissionen, nævnt ovenfor i 39, EU:C:2013:852, præmis 28).

41 Med henblik på afgørelsen af spørgsmålet, om en regelfastsættende retsakt omfatter gennemførelsesforanstaltninger, skal der tages udgangspunkt i situationen for den person, der påberåber sig søgsmålsretten i henhold til det tredje tilfælde i artikel 263, stk. 4, TEUF. Det er således irrelevant, om den omhandlede retsakt omfatter gennemførelsesforanstaltninger med hensyn til andre retsundergivne. Endvidere skal der udelukkende tages udgangspunkt i søgsmålets genstand (dom Telefónica mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 39, EU:C:2013:852, præmis 30 og 31).

42 Selv om det fremgår af retspraksis nævnt ovenfor i præmis 39, at begrebet regelfastsættende retsakter, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, skal fortolkes i lyset af formålet med denne bestemmelse, som er at sikre en effektiv domstolsbeskyttelse, betyder det imidlertid ikke, at dette begreb skal undersøges alene i lyset af dette formål. Det er nemlig ikke muligt at tage stilling til et objektivt kriterium om muligheden for at antage sagen til realitetsbehandling, nemlig betingelsen om, at der foreligger en regelfastsættende retsakt, som omfatter gennemførelsesforanstaltninger, ved alene at besvare spørgsmålet, om sagsøgeren nyder en effektiv domstolsbeskyttelse.

43 I betragtning af ordlyden af det tredje tilfælde i artikel 263, stk. 4, TEUF skal det ligeledes undersøges, om den pågældende regelfastsættende retsakt »omfatter« foranstaltninger med henblik på sin gennemførelse. Dette betyder, at alene foranstaltninger, som Unionens institutioner eller organer eller de nationale myndigheder vedtager under normale forhold, kan udgøre gennemførelsesforanstaltninger i denne bestemmelses forstand. Såfremt Unionens institutioner eller organer og de nationale myndigheder ikke vedtager nogen foranstaltning med henblik på at gennemføre en regelfastsættende retsakt og at præcisere dens følger for hver berørt erhvervsdrivende, »omfatter« denne regelfastsættende retsakt ikke gennemførelsesforanstaltninger.

44 Det skal fremhæves, at det ifølge ordlyden af det tredje tilfælde i artikel 263, stk. 4, TEUF ikke er tilstrækkeligt, at den regelfastsættende retsakt »kan omfatte« gennemførelsesforanstaltninger, men at den »skal omfatte« gennemførelsesforanstaltninger.

45 Ordlyden af det tredje tilfælde i artikel 263, stk. 4, TEUF i andre sprogversioner af EUF-traktaten end den franske, som den engelske (does not entail implementing measures) eller tyske (keine Durchführungsmaßnahmen nach sich ziehen), bekræfter, at der skal være tale om foranstaltninger, der naturligt følger den regelfastsættende retsakt. Det er ikke tilstrækkeligt, at en erhvervsdrivende har mulighed for kunstigt at forpligte myndighederne til at vedtage en foranstaltning, der kan gøres til genstand for søgsmål, eftersom en sådan foranstaltning ikke udgør en foranstaltning, som den regelfastsættende retsakt »omfatter«.

46 Det skal således undersøges, om myndighederne under normale forhold vil vedtage foranstaltninger med henblik på at gennemføre den anfægtede forordning.

47 Ifølge artikel 167, stk. 1, i forordning nr. 1234/2007 ydes der kun eksportrestitutioner efter anmodning og mod fremlæggelse af eksportlicens. Artikel 4, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 612/2009 af 7. juli 2009 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EUT L 186, s. 1) bestemmer, at undtagen i forbindelse med udførsel af varer forudsætter retten til restitution, at der fremlægges en eksportlicens med forudfastsættelse af restitutionen. Som Kommissionen har anført, skal anmodningen indgives til de nationale myndigheder, og eksportlicensen med forudfastsættelse af restitutionen udstedes ligeledes af de nationale myndigheder.

48 Artikel 46, stk. 1, i forordning nr. 612/2009 bestemmer endvidere, at restitutionen kun udbetales på eksportørens udtrykkelige anmodning af den medlemsstat, på hvis område udførselsangivelsen er antaget.

49 Det bemærkes, at det fremgår af artikel 1, stk. 2, litra b), nr. ii), i Kommissionens forordning (EF) nr. 376/2008 af 23. april 2008 om fælles gennemførelsesbestemmelser for ordningen med import- og eksportlicenser og forudfastsættelsesattester for landbrugsprodukter (kodificeret udgave) (EUT L 114, s. 3), at der skal fremlægges en licens ved eksport af »produkter, der er omhandlet i artikel 162, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1234/2007, for hvilke der er fastsat en eksportrestitution, herunder en eksportrestitution på nul, eller en eksportafgift«.

50 Det følger desuden af artikel 1, stk. 4, i forordning nr. 376/2008, at »[n]år der er fastsat restitution for produkter, der ikke er anført i del II i bilag II, og en erhvervsdrivende ikke ansøger om restitution, skal den pågældende erhvervsdrivende ved anvendelse af ordningen med eksportlicenser og forudfastsættelsesattester, jf. stk. 1, ikke fremlægge en licens eller attest for eksport af de pågældende produkter«.

51 I nærværende sag er parterne enige om, at der ikke var en forpligtelse til at indhente en eksportlicens for de pågældende produkter med henblik på at kunne eksportere uden at modtage eksportrestitution.

52 Kommissionen har anført, at selv hvis eksportrestitutionen er fastsat til nul ved en forordning, er »intet til hinder for«, at en erhvervsdrivende indgiver en anmodning om en eksportlicens, eftersom retten til at eksportere med udstedelsen af en eksportlicens i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 376/2008 er fastlagt, hvorved den erhvervsdrivende beskyttes mod enhver risiko, såfremt Unionen skulle indføre en yderligere afgift, et eksportforbud eller enhver anden lignende foranstaltning.

53 Det relevante spørgsmål for at afgøre, om den anfægtede forordning »omfatter« gennemførelsesforanstaltninger, er imidlertid ikke, om noget hindrer de pågældende erhvervsdrivende i at anmode om en eksportlicens med forudfastsættelse af eksportrestitutionerne, men om de erhvervsdrivende under normale forhold indgiver sådanne anmodninger.

54 Det bemærkes i den forbindelse, at eftersom der ikke foreligger en pligt til at indhente en eksportlicens, og den eksportrestitution, der kan fastsættes, under alle omstændigheder er nul, indgiver de pågældende erhvervsdrivende under normale forhold ikke anmodninger om eksportlicenser med forudfastsættelse af eksportrestitutionerne til de nationale myndigheder.

55 Sagsøgeren har i sin replik med føje anført, at risikoen for, at der blev indført en eksportafgift eller et eksportforbud mellem tidspunktet for indgivelsen af anmodningen om en eksportlicens og selve eksporten var teoretisk i 2013 i den pågældende sektor. Eftersom de pågældende produkter indtil vedtagelsen af den anfægtede forordning havde modtaget eksportrestitutioner med et positivt beløb, kunne det således ikke forventes, at Kommissionen i den nærmeste fremtid ville indføre en eksportafgift eller endda et eksportforbud. Kommissionen har i øvrigt bekræftet, at der ikke fandtes en sådan risiko.

56 Kommissionen har endvidere medgivet, at der inden for fjerkræsektoren ikke var indgivet anmodninger om eksportlicenser, efter at restitutionerne blev fastsat til nul ved den anfægtede forordning.

57 For så vidt som Kommissionen har anført, at der inden for korn- og sukkersektorerne blev indgivet anmodninger om eksportlicenser, selv om eksportrestitutionen var fastsat til nul, skal det bemærkes, at Kommissionen ikke har fremlagt detaljer, der giver mulighed for at vurdere årsagerne til, at erhvervsdrivende i andre sektorer indgav sådanne anmodninger, og vurdere, om situationen i fjerkrækødsektoren kunne sammenlignes hermed. Kommissionen har i øvrigt under retsmødet medgivet, at der ikke var nylige eksempler på en sådan praksis.

58 Eftersom eksportrestitutionen ved den anfægtede forordning blev fastsat til nul, og da der ikke er pligt til at fremlægge en eksportlicens for at eksportere de pågældende produkter, vil der under normale forhold ikke blive indgivet nogen anmodning om eksportlicenser til de nationale myndigheder. Når der ikke foreligger anmodninger om eksportlicenser med forudfastsættelse af eksportrestitutionerne,

vedtager de nationale myndigheder ingen foranstaltninger med henblik på at gennemføre den anfægtede forordning. Myndighederne vedtager under normale forhold således ikke sådanne foranstaltninger. Der findes således ikke nogen foranstaltning, der konkretiserer de følger, som den anfægtede forordning har i forhold til de forskellige berørte erhvervsdrivende.

59 Det ville være kunstigt at finde, at den anfægtede forordning omfatter gennemførelsesforanstaltninger, alene fordi de erhvervsdrivende kan indgive anmodninger om eksportlicenser med forudfastsættelse af eksportrestitutionerne og således forpligte de nationale myndigheder til at vedtage foranstaltninger til gennemførelse af den anfægtede forordning, nemlig tildeling af eksportrestitutioner til et beløb svarende til nul euro. De erhvervsdrivende har nemlig ingen grund til at handle således, og de vil derfor ikke gøre det under normale forhold.

60 Kommissionen har anerkendt, at det kan virke overdrevent at pålægge en erhvervsdrivende at indgive en anmodning om eksportlicens alene for at få adgang til en domstol. Kommissionen har som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten medgivet, at fastsættelsen af eksportrestitutionerne til nul ved en forordning »i et vist omfang« udgør en retsakt, som under normale forhold ikke vil føre til, at en myndighed vedtager en retsakt for at gennemføre den, eftersom en erhvervsdrivende umiddelbart ikke har behov for en retsakt for at kunne eksportere uden restitution.

61 Kommissionen har imidlertid gjort gældende, at der netop for at få adgang til domstolene kunne anmodes om den gennemførelsesakt, som der i det foreliggende tilfælde normalt ikke ville blive anmodet om. Kommissionen har anført, at sagsøgeren kunne have anmodet om en eksportlicens, som ville have givet ret til en eksportrestitution på 0 EUR, og at sagsøgeren efter at have bevist, at de i licensen nævnte produkter var blevet eksporteret, for en national retsinstans under påberåbelse af, at den anfægtede forordning var ulovlig, kunne have anfægtet, at der var blevet tildelt en restitution på nul euro.

62 Det er imidlertid netop den omstændighed, at en anmodning alene indgives til en national myndighed for at få adgang til domstolene, som betyder, at denne anmodning under normale forhold ikke indgives. Eftersom den nationale myndighed ikke har anden mulighed end at fastsætte restitutionsbeløbet til nul, kan en eksportør ikke have nogen interesse i at opnå, at den nationale myndighed fastsætter restitutioner på disse betingelser, undtaget for »kunstigt« at opnå, at der vedtages en retsakt, der kan gøres til genstand for et søgsmål.

63 Det følger af det ovenstående, at den anfægtede forordning ikke »omfatter« gennemførelsesforanstaltninger.

64 Dette resultat kan ikke drages i tvivl med Kommissionens argument om, at det ville være paradoksalt at lade muligheden for at antage et søgsmål til realitetsbehandling afhænge af restitutionernes størrelse og at finde, at denne forordning, såfremt restitutionsbeløbet fastsættes til nul, ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, når den anfægtelige retsakt, såfremt de fastsættes til mere end nul, er gennemførelsesretsakten på nationalt plan.

65 Spørgsmålet, om en regelfastsættende retsakt omfatter gennemførelsesforanstaltninger, skal nemlig undersøges under hensyn til alle omstændighederne i den foreliggende sag. Det bemærkes, at der med henblik på at vurdere, om en regelfastsættende retsakt omfatter gennemførelsesforanstaltninger, skal tages udgangspunkt i situationen for den person, der påberåber sig søgsmålsretten (jf. præmis 41 ovenfor). Det er således muligt, at den samme forordning kan anfægtes af bestemte erhvervsdrivende for Retten, eftersom den berører dem umiddelbart og ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger i forhold til dem, mens den omfatter gennemførelsesforanstaltninger i forhold til andre erhvervsdrivende. Så meget desto mere kan det ikke udelukkes, at en forordning, hvorved restitutionsbeløbet fastsættes til nul, ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, mens en »lignende« forordning, hvorved restitutionerne fastsættes til et positivt beløb, omfatter sådanne.

66 Det er således ikke nødvendigt at undersøge velbegrundetheden af sagsøgerens argumenter om, at virksomheden, selv hvis den havde anmodet om en eksportlicens med forudfastsættelse af eksportrestitutionerne, under alle omstændigheder ikke for en national retsinstans kunne have anfægtet den nationale retsakt om tildeling af en eksportrestitution på et beløb på nul.

67 Det er heller ikke nødvendigt at undersøge sagsøgerens argumenter om, at denne er individuelt berørt af den anfægtede forordning.

68 Det følger af det ovenstående, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, eftersom den anfægtede forordning er en regelfastsættende retsakt, der berører sagsøgeren umiddelbart og ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.

II – *Om realiteten*

A – *Det første anbringende om en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og procedurefordrejning*

69 Det første anbringende er opdelt i to led. Det første led vedrører en manglende overholdelse af proceduren i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55, s. 13), og det andet led vedrører en modsigelse mellem den anvendte procedure og de henvisninger, som den pågældende tekst indeholder.

1. Om første led om den manglende overholdelse af proceduren i forordning nr. 182/2011

70 Sagsøgeren har, støttet af intervenienten, gjort gældende, at Kommissionen, eftersom den først fremlagde udkastet til den anfægtede forordning under forvaltningskomitéens møde, ikke overholdt reglerne i artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 182/2011. Kommissionen har ikke givet forvaltningskomitéens medlemmer alle de oplysninger, som ville have givet dem »mulighed for tidligt og effektivt at gennemgå udkastet til gennemførelsesretsakter og give udtryk for deres synspunkter« som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 182/2011.

71 Kommissionen har bestridt sagsøgernes og intervenientens argumenter.

72 Det bemærkes først, at sagsøgeren oprindeligt anførte, at det første anbringende i sin helhed vedrørte en procedurefordrejning.

73 Sagsøgeren har imidlertid med det første anbringendes første led i det væsentlige påberåbt sig en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, idet Kommissionen ved høringen af forvaltningskomitéen ikke overholdt den procedure, der er fastsat i artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 182/2011. Sagsøgeren har under retsmødet bekræftet, at det første anbringendes første led i virkeligheden vedrørte en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, hvilket således er indført i retsmøderapporten.

a) Om den angivelige tilsidesættelse af processuelle bestemmelser

74 Ifølge artikel 195 i forordning nr. 1234/2007 bistås Kommissionen af forvaltningskomitéen. I henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 182/2011 er komitéen sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne, og en repræsentant for Kommissionen varetager dens formandskab.

75 Artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 182/2001 bestemmer følgende:

»Formanden forelægger udvalget det udkast til gennemførelsesretsakt, der skal vedtages af Kommissionen.

Bortset fra i behørigt begrundede tilfælde indkalder formanden til møde mindst 14 dage efter, at udvalget har fået forelagt udkastet til gennemførelsesretsakt og udkastet til dagsorden. Udvalget afgiver sin udtalelse om udkastet til gennemførelsesretsakt inden for en tidsfrist, som kan fastsættes af formanden under hensyntagen til, hvor meget sagen haster. Tidsfristerne skal være forholdsmæssigt afpassede og give udvalgsmedlemmerne mulighed for tidligt og effektivt at gennemgå udkastet til gennemførelsesretsakter og give udtryk for deres synspunkter.«

76 Som Kommissionen har forklaret, blev proceduren for høring af forvaltningskomitéen afviklet som følger. Den 16. juli, dvs. to dage inden forvaltningskomitéens møde, sendte Kommissionen med e-mail til forvaltningskomitéens medlemmer et dokument med titlen »EU Market situation for poultry« (Situationen på fjerkræmarkedet i Unionen, herefter »dokumentet forelagt forvaltningskomitéen«).

77 I løbet af formiddagen den 18. juli 2013, hvor mødet i forvaltningskomitéen blev afholdt, præsenterede Kommissionen situationen på fjerkræmarkedet. I løbet af eftermiddagen, hvor dette møde fortsatte, efter kl. 13, forelagde Kommissionen udkastet til den anfægtede forordning for forvaltningskomitéen. Der var tale om en standardforordning, hvori alene tallene var blevet ændret. Der var nærmere bestemt tale om en fotokopi af den foregående forordning om fastsættelse af eksportrestitutioner, hvori omtalen af restitutionsbeløbene var blevet overstreget med blyant.

78 Der blev herefter stemt om udkastet til den anfægtede forordning. Generaldirektøren for Generaldirektoratet for Landbrug og Udvikling af Landdistrikter opfyldte formaliteterne for selvcertificering den samme dag kl. 15:46, med henblik på at kunne offentliggøre den anfægtede forordning i EU-Tidende næste dag, for at den straks kunne træde i kraft og blive gældende.

79 Kommissionen har endvidere forklaret, at den har fulgt denne praksis med henblik på fastsættelse af eksportrestitutioner siden 1962.

80 Den har endvidere anført, at proceduren og fristerne i det foreliggende tilfælde ikke er blevet bestridt af medlemsstaterne.

81 Kommissionen har anført, at de underliggende årsager til denne praksis er at undgå lækager, forstyrrelser af markedet og spekulationer, der bringer Unionens økonomiske interesser i fare. Den har anført, at uddelingen af udkastet til foranstaltninger efter kl. 13 er begrundet af, at der i henhold til artikel 16 i forordning nr. 376/2008 ikke efter kl. 13 kan indgives en licensanmodning, der er gyldig samme dag. Kommissionen har gjort gældende, at disse regler er absolut grundlæggende, og at et forudgående kendskab til en eventuel nedsættelse af restitutionsbeløbet ville give de erhvervsdrivende mulighed for med en forudfastsættelse af restitutionerne at tjene enorme beløb som følge af ren spekulation til skade for Unionens budget, hvilket endvidere ville medføre alvorlige forstyrrelser af markedet. Kommissionen har ligeledes gjort gældende, at de erhvervsdrivende gennem forskellige fagorganisationer, der tager kontakt med de nationale myndigheder, er oplyst om foranstaltningerne, inden de offentliggøres.

82 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens argumenter ikke begrunder, at udkastet først blev fremlagt under dette møde, og at det ikke kan antages, at der en risiko for lækage.

83 Det skal dermed undersøges, om Kommissionens fremgangsmåde ved vedtagelsen af den anfægtede forordning er i overensstemmelse med reglerne i artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 182/2011.

84 Først undersøges spørgsmålet, om forordning nr. 182/2011 principielt giver mulighed for, at et udkast til en forordning kan forelægges for forvaltningskomitéen under et møde.

85 I artikel 3, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 182/2011 fastsættes en frist mindst 14 dage, fra forvaltningskomitéen har fået forelagt udkastet til gennemførelsesretsakt til datoen for forvaltningskomitéens møde, »[b]ortset fra i behørigt begrundede tilfælde«.

86 Reglen om, at udkast til forordninger skal fremlægges 14 dage inden mødet i forvaltningskomitéen, kan således fraviges, uden at der i forordning nr. 182/2011 fastsættes en minimumsfrist, der skal overholdes. På grund af ordlyden »[b]ortset fra i behørigt begrundede tilfælde«, som fremgår af artikel 3, stk. 3, andet afsnit, begyndelsen af første punktum, i forordning nr. 182/2011, er dette punktum ikke til hinder for, at et udkast til en forordning fremlægges under et møde.

87 I artikel 3, stk. 3, andet afsnit, andet punktum, i forordning nr. 182/2011 bestemmes, at forvaltningskomitéen afgiver sin udtalelse om udkastet til gennemførelsesretsakt »inden for en tidsfrist, som kan fastsættes af formanden under hensyntagen til, hvor meget sagen haster«. Sagsøgeren har under retsmødet i det væsentlige gjort gældende, at det fremgår af denne formulering, at der altid skal fastsættes en frist, og at fristen ikke kan være nul, hvorfor det er udelukket, at et udkast til en forordning, der skal vedtages, kan fremlægges under et møde.

88 Kommissionen har i den forbindelse under retsmødet med føje anført, at forvaltningskomitéens medlemmer, selv når det udkast, der skal vedtages, fremlægges under mødet, altid har »et øjeblik« til at undersøge teksten. Selv når et udkast til en forordning fremlægges under et møde, foregår afstemningen nemlig ikke samtidigt med, at udkastet fremlægges, men altid efter et vist tidsrum på i hvert fald nogle minutter eller nogle kvarter. Fremlæggelse under et møde betyder således ikke, at forvaltningskomitéens frist til at afgive sin udtalelse er nul.

89 Artikel 3, stk. 3, andet afsnit, tredje punktum, i forordning nr. 182/2011, hvorefter »[t]idsfristerne skal være forholdsmæssigt afpassede og give udvalgsmedlemmerne mulighed for tidligt og effektivt at gennemgå udkastet til gennemførelsesretsakter og give udtryk for deres synspunkter«, er heller ikke til hinder for, at et udkast til en forordning fremlægges under et møde. Når en frist på nogle minutter eller eventuelt nogle kvarter mellem forelæggelsen af udkastet til forordningen for forvaltningskomitéen og afstemningen er tilstrækkeligt til at give komitéens medlemmer mulighed for effektivt at gennemgå udkastet til gennemførelsesretsakten og give udtryk for deres synspunkter, kan en sådan frist nemlig være »forholdsmæssigt afpasse[t]« som omhandlet i artikel 3, stk. 3, andet afsnit, tredje punktum, i forordning nr. 182/2011.

90 Formuleringen om, at forvaltningskomitéens medlemmer skal have mulighed for at gennemgå udkastet »tidligt«, skal forstås i lyset af, at fristen ifølge samme bestemmelse skal være »forholdsmæssigt afpasse[t]«. Formuleringen »tidligt« betyder ikke nødvendigvis, at udkastet til forordningen skal forelægges for forvaltningskomitéen inden mødedatoen. Når en frist på nogle minutter eller eventuelt nogle kvarter ud fra omstændighederne er »forholdsmæssigt afpasse[t]«, skal fremlæggelsen anses for at være en fremlæggelse, der er foretaget »tidligt« som omhandlet i artikel 3, stk. 3, andet afsnit, tredje punktum, i forordning nr. 182/2011.

91 Det følger af det ovenstående, at artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 182/2011 principielt ikke er til hinder for, at et udkast til en forordning fremlægges under et møde.

92 Det skal således undersøges, om der med henblik på vedtagelsen af den anfægtede forordning forelå en tilstrækkelig begrundelse, der gav mulighed for ikke at overholde 14-dagesfristen, som skal overholdes »[b]ortset fra i behørigt begrundede tilfælde«, og om fremlæggelsen under forvaltningskomitéens møde i det foreliggende tilfælde gav forvaltningskomitéens medlemmer mulighed for effektivt at gennemgå udkastet til gennemførelsesretsakten og give udtryk for deres synspunkter.

93 Det skal i den forbindelse først bemærkes, at Kommissionen to dage inden forvaltningskomitéens møde tilsendte forvaltningskomitéens medlemmer dokumentet forelagt forvaltningskomitéen, dvs. en fremlæggelse af situationen på fjerkræmarkedet. Dette dokument, som sagsøgeren har fremlagt i bilag til stævningen, gav medlemsstaterne mulighed for at få oplysninger om situationen på fjerkræmarkedet og danne sig en mening herom. I betragtning af indholdet af dette dokument var tidsrummet mellem afsendelsen heraf og datoen for mødet tilstrækkeligt til, at forvaltningskomitéens medlemmer fik mulighed for at blive bekendt med oplysningerne heri, kunne danne sig en mening

om situationen på markedet og forberede eventuelle spørgsmål, som de ville stille Kommissionen herom under mødet i forvaltningskomitéen. Det bemærkes, at artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 182/2011 ikke fastsætter en bestemt frist for tilsendelsen af sådanne dokumenter. 14-dagesfristen i artikel 3, stk. 3, andet afsnit, første punktum, i forordning nr. 182/2011 vedrører nemlig idelukkende forelæggelsen af udkastet til gennemførelsesretsakt og dagsorden.

94 Det skal endvidere bemærkes, at det fremgår af bilag 9 til stævningen, at invitationen og dagsorden til forvaltningskomitéens møde den 18. juli 2013 er dateret den 3. juli 2013. Sagsøgeren har ikke gjort gældende, at fristen på 14 dage fra datoen for forelæggelsen af udkastet til gennemførelsesretsakt til datoen for forvaltningskomitéens møde, som er fastsat i artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 182/2011, ikke er overholdt i nærværende sag.

95 Forvaltningskomitéens medlemmer vidste, da de modtog dagsorden fra forvaltningskomitéen, at situationen på markedet for kød og æg fra fjerkræ ville blive fremlagt på mødet i løbet af formiddagen, og at forvaltningskomitéen efter kl. 13 ville blive anmodet om at tilkendegive sine synspunkter om udkastet til forordningen om fastsættelse af eksportrestitutioner til fjerkrækød. Denne omstændighed gav forvaltningskomitéens medlemmer tilstrækkelig tid til, hvis de ønskede det, at kontakte berørte erhvervsdrivende eller fagorganisationer med henblik på at spørge dem om deres mening om situationen på markedet og om den størrelse for eksportrestitutionerne, som de anså for passende, eller at skaffe sig oplysninger fra offentligt tilgængelige kilder om situationen på markedet.

96 Endvidere gav Kommissionens fremlæggelse af situationen på markedet på forvaltningskomitéens møde i løbet af formiddagen den 18. juli 2013 medlemsstaterne mulighed for at udveksle synspunkter og anmode Kommissionen om alle ønskede præciseringer om situationen på markedet.

97 Endelig fremlagde Kommissionen udkastet til den anfægtede forordning på dette møde om eftermiddagen. Hvad angår dette udkast skal det bemærkes, at der var tale om en standardforordning, hvori alene tallene var blevet ændret (jf. præmis 77 ovenfor). Det fremgår af bilag 10 til stævningen, at udkastet til forordningen, som det blev forelagt forvaltningskomitéen, var en fotokopi af den foregående forordning, hvorpå de foreslåede, nye restitutionsbeløb var tilføjet i hånden. Det følger endvidere af dette dokument, at der ud over en ændring af restitutionsbeløbet alene blev foretaget rent formelle ændringer, såsom ajourføring af datoen og forordningens nummer.

98 Den eneste oplysning, som blev tilføjet om eftermiddagen den 18. juli 2013 – ud over dem, som forvaltningskomitéens medlemmer havde kendskab til – var således restitutionernes præcise beløb, som Kommissionen foreslog. Det var således ikke nødvendigt, at den af forvaltningskomitéens formand fastsatte frist var tilstrækkelig til at undersøge forordningens tekst, men alene til at få kendskab til, at det beløb, som Kommissionen foreslog, var nul, og at danne sig en mening herom.

99 I betragtning af, at forvaltningskomitéens medlemmer havde tilstrækkelig tid til inden datoen for mødet at danne sig en mening om situationen på markedet, og at situationen på markedet endvidere var blevet fremlagt om formiddagen på mødet, var de i stand til med det samme at danne sig en mening om Kommissionens forslag om at fastsætte restitutionsbeløbet til nul.

100 Der var endvidere intet til hinder for, at medlemsstaterne anmodede Kommissionen om yderligere præciseringer og opfordrede den til at give en mere detaljeret begrundelse for sit forslag om at fastsætte eksportrestitutionerne til nul. Medlemsstaterne havde ligeledes mulighed for at tage ordet for at forklare de øvrige medlemmer af forvaltningskomitéen, at de fandt, at denne fastsættelse til nul ikke var berettiget i betragtning af situationen på markedet. Sagsøgeren har ikke gjort gældende, at et medlem af forvaltningskomitéen ønskede at bidrage til debatten, og at det blev hindret heri, fordi der ikke var tilstrækkelig tid. Kommissionen har for sit vedkommende gjort gældende, at den ikke havde begrænset medlemsstaternes taletid, og at den som sædvanlig besvarede alle de stillede spørgsmål.

101 Det bemærkes endvidere, som Kommissien har anført, uden at sagsøgeren har bestridt dette punkt, at ingen af forvaltningskomitéens medlemmer fremsatte indsigelser med hensyn til, at udkastet til den anfægtede forordning først blev fremlagt under mødet, eller med hensyn til fristen mellem fremlæggelsen af udkastet til den anfægtede forordning og afstemningen.

102 Under retsmødet har sagsøgeren gjort gældende, at da medlemsstaterne modtog oplysningerne om situationen på markedet to dage inden forvaltningskomitéens møde, kunne de under hensyn til markedsudviklingen være af den opfattelse, at Kommissionen ville foreslå at opretholde eksportrestitutionerne på det samme niveau som i den foregående forordning. Ifølge sagsøgeren ændrede tilføjelsen af tallet nul under forvaltningskomitéens møde alt.

103 Det skal i den forbindelse bemærkes, at såfremt et medlem af forvaltningskomitéen finder, at udviklingen af situationen på markedet i betragtning af den fremlæggelse heraf, som blev meddelt to dage inden datoen for mødet, ikke giver grundlag for en ændring af eksportrestitutionerne, og medlemmet om eftermiddagen på forvaltningskomitéens møde erfarer, at Kommissionen foreslår, at fastsætte restitutionsbeløbet til nul, har dette medlem i henhold til artikel 4 i forordning nr. 182/2011 mulighed for at foreslå ændringer og bl.a. at det ved den foregående forordning fastsatte restitutionsbeløb lades forblive uændret.

104 Selv om sagsøgeren har gjort gældende, at medlemsstaterne ikke har haft tid til at koordinere, har denne ikke gjort gældende, at en medlemsstat har gjort indsigelser mod, at udkastet til forordningen underkastes afstemning. Det bemærkes, at det tilkommer medlemsstaterne og ikke sagsøgeren at afgøre, om de har behov for mere tid til at kunne foretage en indbyrdes koordinering. Endvidere har hver medlemsstat haft mulighed for at tage ordet og forklare de andre medlemsstater, hvorfor den fandt, at det var ubegrundet at fastsætte eksportrestitutionerne til nul, hvorved den kunne opfordre de øvrige medlemsstater til at stemme imod udkastet til den anfægtede forordning.

105 Sagsøgeren har gjort gældende, at den omstændighed, at selvcertificeringen kunne foretages af generaldirektøren for Generaldirektoratet for Landbrug og Udvikling af Landdistrikter fra kl. 15:46 samme dag, viser, at der ikke var en alvorlig debat om eksportrestitutionerne.

106 Det fastslås, at sagsøgeren ikke kan kræve, at forvaltningskomitéens medlemmer afsætter en bestemt tid til debat.

107 Det påhviler Kommissionen at fremlægge situationen på markedet og give forvaltningskomitéens medlemmer mulighed for at stille spørgsmål og give udtryk for deres synspunkter om forslaget til gennemførelsesforordningen. Når få medlemsstater ønsker at stille et spørgsmål eller tage ordet for at fremsætte deres bemærkninger, kan debatten afsluttes meget hurtigt. Dette betyder ikke, at forvaltningskomitéens medlemmer ikke har haft mulighed for effektivt at give udtryk for deres synspunkter som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 182/2001. Det skal endvidere bemærkes, at situationen på markedet blev fremlagt og diskuteret af forvaltningskomitéen om formiddagen, og at det alene var det præcise restitutionsbeløb, som Kommissionen foreslog, der blev diskuteret om eftermiddagen.

108 Det følger af det ovenstående, at fristen mellem fremlæggelsen af udkastet til den anfægtede forordning og afstemningen i det foreliggende tilfælde var tilstrækkelig til at give forvaltningskomitéens medlemmer mulighed for effektivt at gennemgå dette udkast og give udtryk for deres synspunkter.

109 Det skal endvidere bemærkes, at det fremgår af artikel 3, stk. 3, andet afsnit, andet punktum, i forordning nr. 182/2011, at formanden for forvaltningskomitéen fastsætter en tidsfrist for komitéens udtalelse under hensyntagen til, hvor meget sagen haster.

110 Under retsmødet har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at der i det foreliggende tilfælde, i modsætning til den situation, der lå til grund for dom af 14. januar 1987, Tyskland mod Kommissionen (278/84, Sml., EU:C:1987:2), som Kommissionen har støttet sig på, ikke forelå en betydelig forstyrrelse af markedet, der kunne begrunde, at udkastet til den anfægtede forordning først blev fremlagt under mødet.

111 Det fastslås i den forbindelse, at Kommissionen ganske vist ikke har lagt vægt på, at der forelå en hastesag i den forstand, at situationen på markedet var således, at der var behov for en hastende ændring af restitutionsbeløbet. En sådan situation ville i øvrigt have givet Kommissionen mulighed for i henhold til artikel 164, stk. 2, i forordning nr. 1234/2007 uden forvaltningskomitéens bistand at ændre restitutionsbeløbet i tidsintervallet mellem de to regelmæssige fastsættelser.

112 Med den anfægtede forordning foretog Kommissionen en periodisk fastsættelse af eksportrestitutionernes størrelse, og den omstændighed, at den den 3. juli 2013 indsatte dette punkt på dagsorden for mødet den 18. juli 2013, viser, at den ikke fandt, at det var særligt hastende at tilpasse restitutionsbeløbet.

113 Som Kommissionen har anført, foreligger der dog ingen modsigelse mellem den periodiske fastsættelse af restitutionerne og den omstændighed, at der, da dagen for denne fastsættelse oprandt, var behov for et yderst hastende indgreb.

114 Det fremgår af affattelsen af artikel 3, stk. 3, andet afsnit, andet punktum, i forordning nr. 182/2011, at det påhviler forvaltningskomitéens formand, og dermed en repræsentant for Kommissionen, at afgøre, om der foreligger en hastesag. Rettens undersøgelse er begrænset til at undersøge, om der foreligger en åbenbart urigtig vurdering eller magtfordrejning (jf. i denne retning dom Tyskland mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 110, EU:C:1987:2, præmis 13).

115 Det skal fastslås, at Kommissionens fremgangsmåde fjerner enhver risiko forbundet med en eventuel mulighed for lækager. Det forhold, at udkastet til den anfægtede forordning med taloplysninger først meddeles efter kl. 13 på datoen for afstemningen i forvaltningskomitéen og for vedtagelsen af den anfægtede forordning, giver mulighed for at undgå enhver risiko for, at en erhvervsdrivende efter at have erfaret, at Kommissionen ville foreslå en nedsættelse af restitutionsbeløbet, kan indgive anmodninger om eksportlicenser med forudfastsættelse af eksportrestitutionen, for hvilke de gamle restitutionsbeløb ville gælde. Som Kommissionen har anført, har den en berettiget interesse i at undgå sådanne spekulationer, som kan skade Unions økonomiske interesser. Den procedure, som Kommissionen har fulgt, sikrer, at forordningen om fastsættelse af det nye restitutionsbeløb kan træde i kraft dagen efter mødet i forvaltningskomitéen, og at det præcise foreslåede beløb først meddeles på et tidspunkt, hvor der ikke længere kan indgives en gyldig anmodning om restitution til samme dag.

116 Det skal endvidere fastslås, at Kommissionen som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten om Kommissionens sædvanlige praksis har anført, at dens tjenestegrene normalt forelagde deres forslag til eksportrestitutionernes størrelse for overordnede blot to dage inden forvaltningskomitéens møde, og at de overordnedes afgørelse normalt blev truffet dagen inden forvaltningskomitéens møde. Det følger heraf, at Kommissionen ikke kunne sende udkastet til den anfægtede ordning med de foreslåede beløb, samtidig med at den sendte udkastet til den anfægtede forordning, fordi den endnu ikke selv havde bestemt de beløb, den ville foreslå. Kommissionen har en berettiget interesse i at sørge for, at den, selv når den med regelmæssige mellemrum fastsætter eksportrestitutioner, tager hensyn til de nyest mulige oplysninger indtil datoen for forvaltningskomitéens møde. Det fremgår af dokumentet forelagt forvaltningskomitéen, at Kommissionen har taget hensyn til meget nye oplysninger. Dette dokument indeholder således en tabel over eksportlicenser for ugen fra den 8. til den 14. juli 2013, hvilket vidner om, at oplysningerne blev ajourført nogle dage inden forvaltningskomitéens møde.

117 Kommissionens valg af først selv at fastsætte sit forslag til eksportrestitutionernes størrelse dagen inden forvaltningskomitéens møde kan ikke kritiseres. Sagsøgeren har i øvrigt ikke gjort gældende, at Kommissionen skulle have truffet sin egen beslutning om sit forslag tidligere.

118 Det bemærkes endvidere, at en afsendelse af udkastet til den anfægtede forordning uden de foreslåede beløb ikke ville have givet nogen mening. Eftersom den anfægtede forordning svarer til en standardforordning, hvori alene tallene var blevet ændret, var medlemsstaterne således allerede bekendte med den anfægtede forordnings tekst bortset fra hvad angår restitutionsbeløbet.

119 Fristen for forvaltningskomitéens udtalelse var således forholdsmæssigt afpasset, og Kommissionens vurdering af, om der forelå en hastesag, var hverken behæftet med en åbenbart urigtig vurdering eller med magtfordrejning.

120 Det følger af det ovenstående, at Kommissionen ikke har tilsidesat artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 182/2011.

[udelades]

B – *Det andet anbringende om en procedurefejl og manglende beføjelser [udelades]*

201 Hvad angår argumentet om, at det i Kommissionens forretningsorden ikke formelt bestemmes, at en uddelegering sket i 2004 fortsat gælder i 2013, efter at fuldmagtsgiverne og -haverne er ændret, bemærkes følgende.

202 En fuldmagt eller uddelegering gives ikke til en fysisk person, men til en person, der udøver et hverv, nemlig det medlem af Kommissionen, der er ansvarligt for et bestemt område, eller generaldirektøren for et bestemt generaldirektorat. Den er således fortsat gyldig, såfremt personerne, der udøver dette hverv, ændres.

203 I modsætning til, hvad sagsøgeren synes at gøre gældende, skal Kommissionens forretningsorden ikke nødvendigvis udtrykkeligt foreskrive, at en uddelegering fortsat er gyldig, efter at de personer, der har handlet som fuldmagtshaver eller -giver, er ændret. Muligheden for at give fuldmagter eller uddelegere tilsigter således at fratage kommissærkollegiet eller det pågældende medlem af Kommissionen beslutninger, hvortil der ikke er behov for kollegiets eller den pågældende kommissærs intervention. Beslutningen om at give en fuldmagt eller uddelegere tilsigter ikke at fordele kompetencerne inden for Kommissionen, og der er ikke tale om et bevis for tillid, som vedrører en bestemt fysisk person. Bortset fra en konkret beslutning om det modsatte tildeles ingen kompetencer personligt. I det foreliggende tilfælde vedrører beslutningerne om fuldmagt og uddelegering det kommissionsmedlem, der er ansvarlig for landbrug og udvikling af landdistrikter og generaldirektøren for Generaldirektoratet for Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, og ikke bestemte personer, der er udpeget med navn.

[udelades]

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Tilly-Sabco bærer sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

3) Kommissionen bærer sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

4) Doux SA bærer sine egne omkostninger.

5) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger som afholdt som intervenient i sagen om foreløbige forholdsregler.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. januar 2016.

Underskrifter